

Sikringen af Hospitalsro er til Stede. Det bør være en frivillig Sag, om en ugift vil bo paa Hospitalet eller ikke.

Slettes denne Bestemmelse ud, vil det formentlig betyde, at der paa Sindssygehospitalet alene af den Grund vil kunne indvindes noget mere Plads til Patienterne. Jeg henstiller derfor til den højtærede Sundhedsminister at drage Omsorg for, at den efter min Mening forældede Ordning, jeg har nævnt, der hersker paa det nævnte Omraade, bliver afløst af en mere tidsvarende.

Saa vil jeg gerne fremkomme med en Henstilling til den højtærede Trafikminister om at faa Toggangen Nyborg—Middelfart forbedret. Medens det for et Par Aar siden var saaledes, at det første Aftentog fra København standsede i Middelfart, er det nu saaledes, at det første Aftentog, der afgaar fra København Kl. 19³⁰, ikke standser i denne By. Først det efterfølgende Tog, som afgaar fra København Kl. 20, standser i Middelfart. Det er for øvrigt det eneste Hurtigtog, som standser der i Tiden fra Kl. 13⁴⁸ til 1¹⁹ til Trods for, at der dog i Mellemtiden afgaar to Hurtigtog fra København, nemlig Kl. 14²⁰ og 19³⁰.

Et andet kedeligt Forhold er, at rejssende fra Nordvestbanen, som ankommer til Middelfart Kl. 0³⁰, for at komme til Jylland, enten maa vente i Middelfart til Kl. 1²⁰ eller eventuelt for at naa det første Hurtigtog Nord paa maa leje Automobil til Strib. At der hersker megen Utilfredshed med dette Forhold blandt det rejsende Publikum fra Middelfart og Omegn, er forstaaeligt. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til den højtærede Trafikminister at tage Sagen under velvillig Overvejelse, forhaabentlig med det Resultat, at Togene, der afgaar fra København Kl. 14²⁰ og 19³⁰, kommer til at standse i Middelfart.

V. S. Petersen: Under en her i Salen tidligere omtalt og diskuteret Sag fremkom den højtærede Indenrigsminister med en Udtalelse om, at nu var den Fagpolitik, som Fagforbundene havde drevet i den sidste Menneskealder, „kørt fast“. Ministeren brugte udtrykkelig Ordet kørt fast. Det staar i Rigsdagstidende Sp. 340.

Jeg kommer til at bedrøve Ministeren med, at jeg tror, at han forveksler sine personlige Meninger og Ønsker med de egentlige faktiske Forhold. Stillingen er saa langt fra den, at man er kørt fast — senere leverede i øvrigt ogsaa Ministeren Beviset

for det —, at Stillingen tværtimod er den, at Fagforbundene altid har vidst, at man under de gode Arbejdsvilkaar foretager gode Lønfremskud og andre Fremstød af faglig Art; under mindre gode Vilkaar bliver Fremstødene naturligvis ogsaa mindre, og i Tider som de nærværende, hvor vi vel staar i de daarligste Arbejdsforhold og de daarligste økonomiske Vilkaar, vi nogen Sinde har haft, kender man de gode Fagorganisationer paa, at de er stærke nok til at fastholde og opretholde det, de vandt under de bedre Vilkaar.

Men i øvrigt gaar jeg ud fra — og man har vel heller ikke Lov til at gaa ud fra andet —, at den højtærede Minister nok ved, hvad han siger, og for saa vidt har han ogsaa Meningsfæller indenfor Arbejdernes Rækker, ganske vist ikke Meningsfæller, som tæller ret meget eller betyder ret meget. For vi har ogsaa indenfor vore Rækker nogle, som mener, at nu er vi kørt fast i vor forskellige Bevægelsesfrihed under Fremstødene. Men det er rigtignok dem, som anbefaler en mere „radikal“ Fremgangsmaade, dem, som hver eller hver anden Dag stiller Forslag om Generalstrejke paa 24 Timer eller paa ubegrænset Tid. Jeg forundrer mig derfor noget over — jeg misunder ham det ikke — det Selskab, han der er kommet i, altsaa med dem, der kalder sig den radikale Fløj indenfor Arbejderpartiets Rækker.

Det lille Koketteri med de paagældende tror jeg alligevel, det vilde have været rettest, om Ministeren havde undladt at gøre. Det er ikke svært at gejle en eller anden Stemning op i Øjeblikket, hvor Talen er om Galskab. Men det kan naturligvis være kedeligt, om de paagældende — det være sig ogsaa Ministeren — senere skulde være med til at tage Ansvaret for, hvad der sker. Men i Øjeblikket synes Ministeren altsaa at kokettere med den Retning.

Det var Sp. 340, Ministeren udtalte, at nu var vi kørt fast. Men 9 Spalter senere hen fortæller Ministeren os med alle Tegn paa Rædsel — havde jeg nær sagt —, at nu er det lykkedes Fagorganisationerne siden 1914 at faa Lønningerne hævet med 2½ Gang, og mere til, tilføjes der.

Nu regner jeg, at vi hurtigt kan blive enige om, at fra 1914 til 1927 er der kun 13 Aar. Og naar man i 13 Aar, altsaa det halve af en Generation, kan naa saa langt ved Lønfremskud, at det kan gøre selv en saa modig Mand som Indenrigsministeren forskrækket, synes jeg, der er en uløselig Modsætning mellem det, Ministeren sagde Sp. 340, at vi var kørt fast, og det,